

Børne Blad

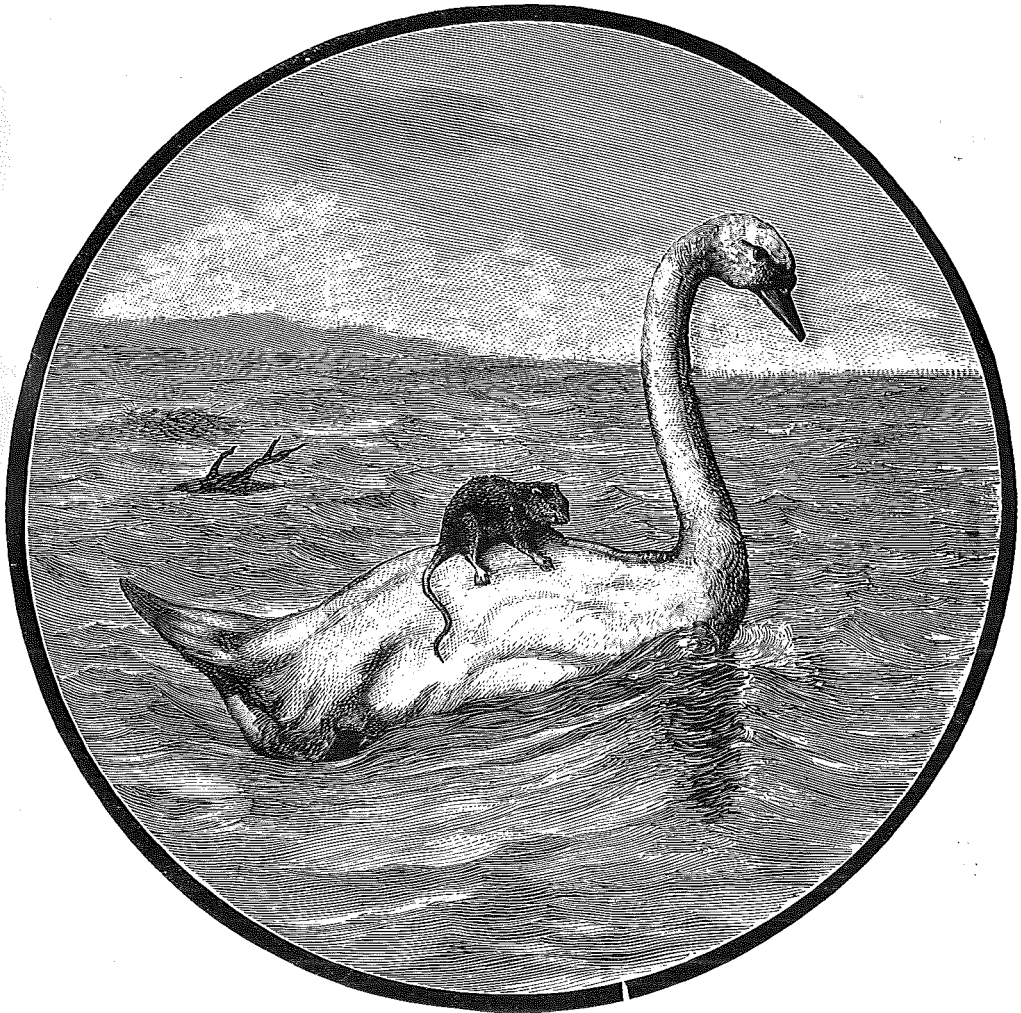


Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 22.

28de mai 1893.

19de aarg.



En rotte paa en svanerbg.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Historien om en gammel lygte.

(En virkelig tildragelse.)

Lad ingen, hvor ringe eller svag han end er, mistvile om at gjøre nytte i verden, det er moralen af min historie, og jeg sætter den her ved begyndelsen, fordi I nok ved, at naar den kommer tilsidst, er det saa let at springe den over.

En Iøierlig, gammeldags lygte var det! Intet under, at den mente, at dens tid var forbi, og at den aldrig mere vilde blive istand til at gjøre nogen nytte i verden. Thi den var slet ikke andet end en rund tindaase, gjennemstikken med huller og med en stump talglys i en tinning i bunden. Den hang høit oppe under halvtaget i en gammel bondegaard i staten Vermont, ikke langt fra en brusende flod og en jernbane, som snoede sig op gjennem dalen. Det var et ensomt sted. Der var ingen andre huse i mils afstand, og de alborsfulde bjerghøider saa over til hverandre tværs over dalen, som om de vilde sige: „Hvad er det for en liden ting, som har plantet sig selv der imellem os? Skal vi ikke sende en bjergstrøm eller et jordsfred ned og feie den afveien?“ Men de gjorde det ikke; og den lille bondegaard havde staaet der i saa mange aar, at den syntes at være bleven næsten ligesaa graa og ærbørdig som høiderne selv.

En nat i oktober efter næsten en uges voldsom regn var der en frygtelig overflømmelse i dalen. Høiderne syntes paa en gang at udtømme alle sine beholdere i

bække, som strømmede ned ad deres sider. Hvert lidet vandløb blev til en bæk, og bækkene svulmede op til smaafloder, og hver en vandstrøm lod haant om sine bredder og stormede larmende ned gjennem dalen som en bild krabat, der er løben affkole.

Den samme nat var der et tungt ekstragodsstog, som skulde frem igjennem dalen. Det var forsinket, og det maatte naa en bestemt station for at komme ind paa et sidespor og saaledes give plads for det gjennemgaende iltog, som tordnede affted ikke mange mil bagefter. Gjennem mørket og ubeiret brusede det store godslokomotiv med sit lange tunge slæb af vogne efter, som syntes at skyde det uimodstaaelig frem ned ad floddalens gradvise sænkning.

Pludselig, da toget næsten var lige overfor den gamle gaard paa skrænten, skreiede lokomotivet med et grueligt brag og med det gjennemtrængende hvin af løsslippende damp ned i et hul, hvor vandet havde undermineret en overkørsel. Frem brusede de tunge godsvogne som ligesaa mange vilde dyr og stablede sig op over det nedskryttede lokomotiv i et fuldstændigt bjerg af ødelæggelse. Baaede lokomotivføreren og fyrbøderen laa begravede paa sin plads under tenderen og de efterfølgende vogne. Syv eller otte vogne løb ind i eller over hverandre, før toget stansede. Og i det sorte mørke og den skyllende regn syntes ulykkens rædsel at lamme ogsaa det øvrige togpersonale, saa at det varede nogle øieblikke, efterat toget var stanset, før de kunde samle sig og ile frem for at se, hvad der kunde gøres.

Alt, fyrbøderen var allerede død, og lokomotivføreren laa indelæmt under kjedelen, alt imedens det frembrusende vand underminerede lokomotivet, saa at det i løbet af saa minutter maatte synke paany — og knuse ham. Men i al denne gru tænkte den modige mand ikke paa sig selv.

„Giv signal til iltoget!“ raabte han. „Det er lige bag ved os!“

Et øieblik, i ulykkens angst, havde alle glemte iltoget. Men nu løb de som affindige tilbage for at faa en lygte og give et signal til det persontog som nærmede sig. En lygte? Sammenstødet af vognene havde knust hver eneste lygte i toget. Hvad var der at gjøre?

Et svagt lysglimt saaes just nu i gaardens vindue. Beboerne var blevne vækkede ved larmen og var komne paa benene. I et øieblik var togsføreren over banens gjærde og ilede op ad skrenten. Var der blot tid til, at han kunde faa en lygte fat og komme tilbage, før iltoget kom frem over den sidste svingning! Det syntes, som om øieblikkets frygtelige alvor gav ham vinger. I et minut var han ved gaarden, i det næste ved porten, idet han raabte:

„En lygte, lygte! Hurtig, hurtigt!“

Bonden styrtede til stalden. Lygten var ikke der paa den sædvanlige plads. Han husede, at han havde brugt den i den nedre lade om aftenen. Maaske havde han efterladt den der. Men der var ingen tid til at tænke — ingen tid til at se efter. Iltogets piben lød en halv mils vei derfra igjennem ubeirets tuding. Han sprang hen under halvtoget og greb den lille gamle lygte med talglyset.

„Her — tag den! det er alt, hvad jeg kan finde!“ udstødte han hæseblæsende.

Hvor længe flimrede ikke den lille blaa flamme af fyrstikken i togsføreren's rystende haand! Men tilsidst var det lille svage lys dog tændt, og idet han holdt sin haand imod lygtens side for at skjærme den imod træk, sprang han atter ned ad skrenten til jernbanen.

Det var et frygteligt minut. Allerede kunde han høre iltogets torden paa afstand midt igjennem vindens tuding. Om han endnu skulde komme for sent! Eller om lygtens svage lys skulde blæses ud i stormen! Eller om lyset skulde vise sig altfor svagt til at blive merket af iltogets fører!

Men han lyttede ikke til nogen tvil. Han ilede ned og sprang over gjærdet. Han

stod paa sporet og saa lygten paa lokomotivet komme frem paa afstand, lig maanen, som staar op imellem de mørke træer. Gud ske lov, hans lygte brændte endnu. Idet han stod midt imellem sporene, med ryggen mod vinden, aabnede han døren til sin lille lygte, saa meget han turde, og bevægede det svage lys frem og tilbage. Det flammede et øieblik eller to — da kom der et susende vindpust og blæste det ud!

Men den dygtige lokomotivfører havde seet signalet. I et øieblik blev de mægtige dampbremseser satte i virksomhed, og toget med sine hundreder af pasagerer, som intet anede, stansede, kun et par hundrede alen fra det forulykkede godstog.

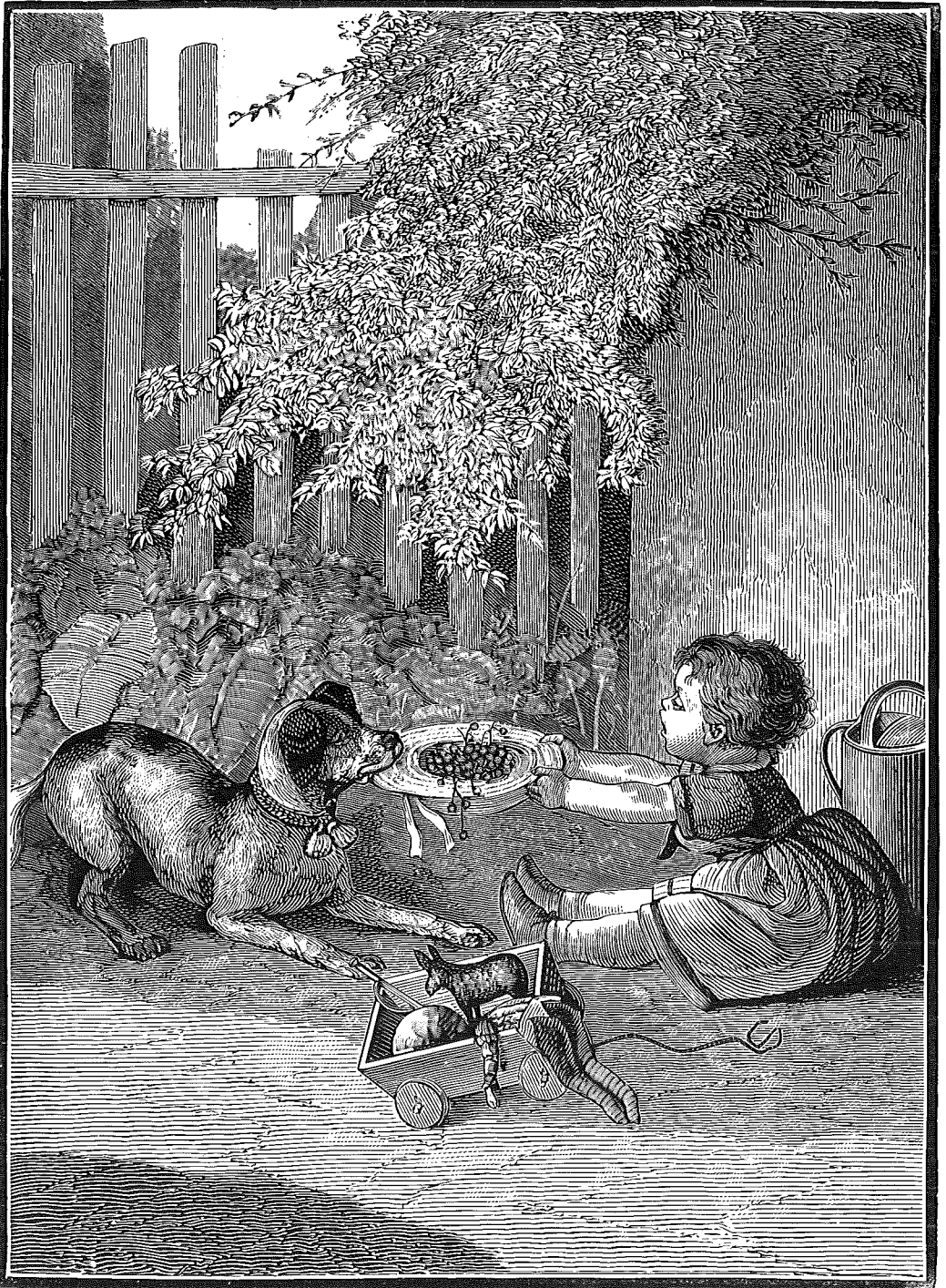
Og saaledes skede det, at mange kostbare liv blev frelste ved en liden gammelbags lygte med en talgstump i.

James Bucham.

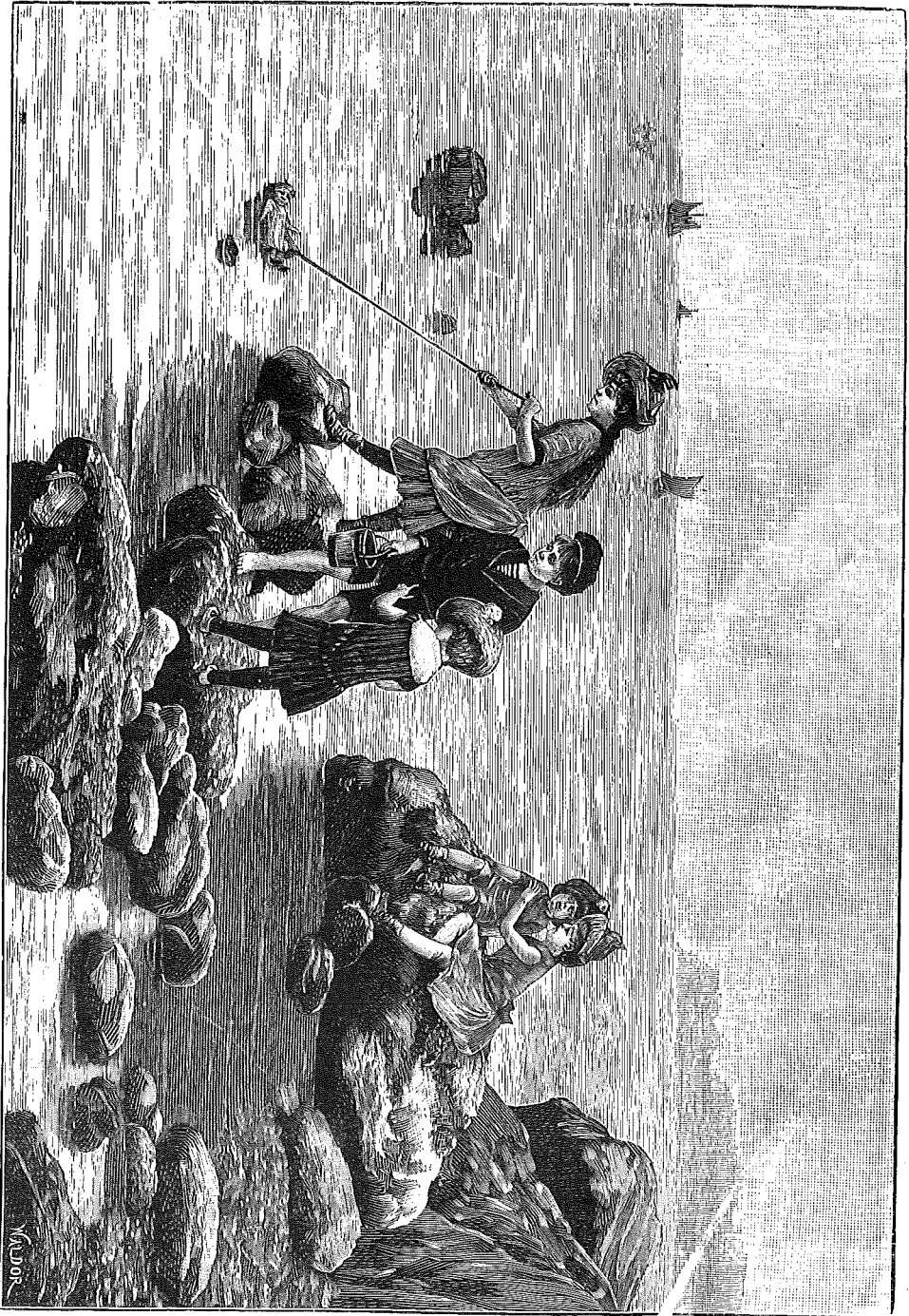
Fra en dykkers oplevelser.

Da jeg begyndte mit haandværk, benyttede vi endnu dykkerflokte, og da var dykningen et farligt vovestykke. Nu bruges jo en langt anderledes god rustning, som er vandtæt, omslutter dykkerens legeme og er indrettet saaledes, at et rør, som er befæstet i baaden oppe paa vandfladen, altid lader frisk luft strømme ned, medens et andet rør lader den fordærvede luft finde udløb. Dette tillader langt friere bevægelser og letter i høi grad arbeidet.

For omtrent ni aar siden kom en gammel skibsreder, som jeg i tidens løb havde vist mangen tjeneste, til mig og overdrog mig at reise til Havanna for der mod god løn at udføre et vanskeligt, men vigtigt dykkerarbejde. Det gjaldt at hente op fra havets dyb en kuffert, som indeholdt meget værdifulde papirer; regjeringen havde udsat en stor belønning for den, som kunde staffe den op.



Gvem vinder?



Suffen faar fobub.

Kador

Fjært min almindelige rustning og forsynet med et brækjern steg jeg ned i dybet. I begyndelsen gik det daarlig for mig; det varede længe, førend jeg fandt det sunkne skib, og desuden var havbunden klippesuld, og saadan bund er farlig; man kan ikke vide, hvad slags dyr der kan have tilhold i slige kløfter, og denne lyst var i det hele ikke saa ganske ufarlig i saa henseende. Jeg sagde imidlertid ikke noget, da jeg havde udsigt til god løn og ved Guds hjælp haabede at tjene samme.

Endelig var det lykkedes mig at finde ud, hvor det sunkne skib laa. Noget ober middag steg jeg atter ned og naaede frem til det forulykkede skibs dæk. Fartøjet laa halvt paa siden, saa jeg maatte krybe paa alle fire for at komme frem; ellers vilde jeg være falden ud. Lykkelig naaede jeg frem til kahytten, hvor jeg haabede at finde kufferten; men døren var lukket og viste sig at være meget vanskelig at faa op. Efter store anstrengelser fik jeg dog tilslut aabnet. Da bemærkede jeg paa en gang over mig noget mørkt, omtrent som naar en sky skygger for solen.

Jeg saa op og fik til min skræk øie paa en tyve fod lang hajfisk; den var for øieblikket henved ti fod ovenfor mig og legede med luftrøret, som førte frisk luft ned til mig. Den behøvede blot at gjøre et bid, og min forbindelse med luften vilde være affaaen. Det er let at tænke sig til, hvorledes jeg blev tilmode.

Det varede ikke længe, før dyret svømmede nedad langs røret; jeg lagde mig straks fladt ned og var derved nogenlunde sikret mod dets angreb, da jeg vidste at en haj ikke kan gribe nogen gjenstand paa havbunden uden at lægge sig paa siden eller komme under den.

Hajfisken er den farligste fiende, som dykkeren har i de sydlige farvande, og trods min rustning sølte jeg en kold gysen fare gjennem mig; det var fornemmelig frygten

for, hvorledes det vilde gaa med luftrøret, som fyldte mig. To eller tre gange strøg det store bæst over mig, medens jeg laa der ubevægelig, ventende paa en leilighed til at kunne støde brækhjernet i dens bug. Men den mindste bevægelse jagede den udenfor min rækkevidde, om den end atter i næste øieblik kom igjen. Tilslut forlod den mig og forsvandt i en masse tykt sjøgræs. Men den laa blot paa lur; derfor havde jeg øinene godt med mig, medens jeg endnu en stund arbejdede med døren.

Tilslut kunde jeg gaa ind i kahytten; men det var hælsmørkt derinde. Jeg maatte bevæge mig frem paa knæ, idet jeg søgte efter kufferten. Nu havde jeg fundet den — det var umuligt, at jeg tog fejl, da mærker jeg pludselig, at lufstilførelsen stanser. Hvem kan skildre de følelser, som greb mig i dette øieblik! Selv kan jeg det ikke. Straks greb den tanke mig: Hajen har bidt luftrøret over — det er ude med dig. Men da jeg vendte mig, kom der atter strømmende frisk luft ind i min rustning; rørene havde blot viklet sig ind i døren, og min bevægelse løsnede dem atter. Min dødsfiende havde imidlertid faaet øie paa mig og nærmede sig. Der var nu blot 3 fods afstand mellem den og mig. Da greb jeg mit brækjern og stødte det i menneskeæderens side. Den trufne vendte om og flygtede, og en strøm af blod var tilstrækkelig til at overbevise mig om, at den ikke vilde vende tilbage.

Atter kunde jeg gribe kufferten og løfte den ud paa dækket og gav derpaa tegn til, at jeg vilde op. Men signalet blev ikke besvaret; der maatte være noget ibei den deroppe. Tilslut halede de mig dog op, og jeg steg ombord i fartøjet med den fundne kuffert. Marsfagen til, at man ikke havde besvaret mit første signal, var hajfisken, som havde veltet sig omkring i dødskamp og rasende pisket vandet rundt omkring. Men jeg fik min løn og takkede Gud for, at mit liv var reddet.

Sommerfuglepuppen.

Paa en mild foraarssdag hjalp en liden gut sin mor i haven, og medens hun ordnede bedene, havde han sit lille arbeide, som han skulde gjøre. Da saa han paa en gang en underlig brun ting liggende paa jorden og spurgte straks moderen, hvad det var. Moderen svarede: „Det er en sommerfuglepuppe; den lille ting, som ser ud til at være død, har dog liv i sig.“ Gutten, som var meget glad over det, han havde fundet, sprang straks sin far imøde, da denne lidt efter kom for at lede efter sin hustru og sit barn. Gutten holdt puppen høit i veiret for faderen, idet han raabte: „Se her, far, noget, som er dødt og dog lever.“

Faderen bad sin lille søn om ikke at trykke puppen og ikke at holde den for længe i den varme haand, men viste ham, hvorledes han kunde lægge den i en kasse med lidt jord. Han forklarede derpaa den lille, som lyttede med største opmærksomhed, at denne puppe havde været en orm, fuld af liv og bedægelse, og vilde om kort tid blive til den deiligste sommerfugl. Med aaben mund hørte den forbausede gut efter; det var jo ganske utrolige og forunderlige ting. Faderen tog kassen, puppen var i, med sig ind i stuen og satte den under en glaskuppel. „Hvorfor gjør du det, kjære far?“ spurgte gutten. „Forat du kan se, naar der nu om nogle uger kommer en sommerfugl frem af puppen inde under glaskuppelen.“

Nu ventede gutten rigtig for alvor, og han kom dag efter dag for at se efter sommerfuglen, men der kom ingen sommerfugl. Han kunde rigtignok behøve at have taalmodighed, og det havde han ogsaa; thi han troede ikke, hans far vilde narre ham. Han blev heller ikke narret; thi en dag skede det forunderlige: en deilig broget sommerfugl kom frem inde under glaskuppelen.

Kjære børn, det kjender I maasse, at det gaar saaledes ude i naturen, det har herren

ordnet saaledes; men læg nu godt merke til, hvad jeg siger: denne historie er et billede paa opstandelsen. Ligesom puppen saa ud som en død ting og blev lagt i jorden i kassen og laa der i lang tid, indtil der endelig fremkom en deilig sommerfugl deraf, saaledes lægges Guds børns legemer vel ned i graven; men I har maasse læst det deilige skriftsbrog i Paulus's 1ste brev til korintierne, kap. 15, 42-44: „Det saaes i forkræntelighed, det opstaaer i uforkræntelighed; det saaes i vanære, det opstaaer i herlighed; det saaes i skrøbelighed, det opstaaer i kraft; der saaes et sanseligt legeme, der opstaaer et aandeligt legeme.“ Kan I ikke forstaa, at de helliges legemer lignes ved sædefornet, der vel bliver lagt i jorden, ligesom puppen blev, men af sædefornet bliver der ved Guds staberord og hans kraft et straa med aks og kjerner, ligesom der af puppen blev en deilig sommerfugl ved det samme ord? Og saaledes skal vi ved vor herres Jesu ord og ved hans guddomskraft opstaa i herlighed og blive ham lige. Men vil I med til denne herlighed paa den dag, Jesus kommer igjen, maa I her give ham eders hele hjerte, ja baade sjæl og legeme; thi vel skal ogsaa de vantroe mennekter opstaa, men det gaar dem som klinten, der ikke duer til andet paa høstens dag end til at kastes i ilden. Men er vi Jesu smaa søskende, da lad os kun vente paa den kommende herlighed med taalmodighed og være visse paa, at han i sin tid opfylder, hvad han har lovet; han er jo selv sandheden. Naar vi saa betragter et Guds barns grav derude paa kirkegaarden, eller vi tænker paa vor egen grav, som vi skal hvile i, hvis vi ikke oplever Jesu gjenkomst, da kan vi med glæde synge:

Er vort liv i Gud forborgen,
 smuldrer støv i graven hen,
 paa den store paastemorgen
 sol for os staar op igjen,
 visjer grant, det er sandt,
 Jesus døden overbåndt.

En rotte paa en svaneryg.

[Med Billed.]

Hnder et voldsomt uveir hændte i Eng-land følgende, der er et forunderligt vidnesbyrd om, hvilken klogskab ogsaa en rotte kan udvise:

Mange af vore læsere kjender vistnok af navn floden Tyne (udtales: Tejn,) der har sit udløb i Nordsoen; det er jo ved denne flod, at den store by Newcastle (udtales: Njukasl) og havnestæderne Shields og Ty-nemouth ligger.

Denne flod var sterkt opsvulmet efter det heftige regnskyl og rev som følge deraf med sig store masser af høs fra de omgivende marker. En mængde folk havde samlet sig langs bredderne og stod og saa paa, hvorledes høet hvirvledes nedover af vandet. Medens de stod der, fik de øie paa en svane, som snart forsøgte at kjæmpe sig ind mod land og snart majestætiff lod sig drive nedad strømmen.

Da den kom nærmere, opdagede man en sort plet paa dens snehvide fjærklædning, og til alles store forbauselse viste det sig, at det var en levende rotte, som klavrede sig fast til svanens ryg. Sandsynligvis havde den havt tilhold i en eller anden høstak og var sammen med denne revet afsted med strømmen; snart havde den da opdaget, at en høstak var et høist usikkert tilholdssted under saadanne omstændigheder, og havde, da den saa svanen svømme forbi, hoppet op paa dens ryg i haab om at forlænge sit liv.

Da svanen tilslut naaede land, sprang rotten skyndsomt ned fra dens ryg og slyngtede bort midt iblandt en skare hujende og skrigende tilskuere.

En døbefonts merkelige historie.

Afschiserne er som bekjendt en af de ogrunder, som man plejer at henregne til verdensdelen Australien. Fra en af disse øer, hvis beboere tidligere var berøgtede som menneskeædere fortælles følgende:

Omhyggeligt indgjerdet og hvilende paa et høit fundament (d. e. grundlag) var reist en sten, der i det hedenske folks oine betrag-

tedes som hellig. Til denne Sten slæbtes de fanger, som skulde ofres og derpaa opspises; paa denne sten blev deres hoved knust, og mangan ulykkelig havde mistet livet ved dette frygtelige afgudsalter.

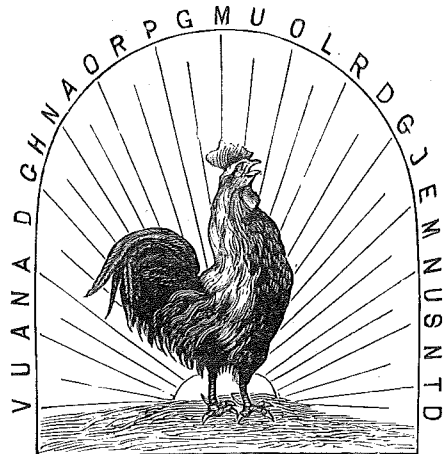
Da kom i aaret 1835 de første kristne missionærer til øen, og deres virksomhed virkede efterhaanden en gennemgribende forandring blandt de indfødte. Den gamle graa sten stod nu forladt og blev kun fra tid til anden besøgt af en eller anden rejsende, der lod sig fortælle lidt om de grusomheder, som denne sten i aarenes løb havde været et stumt vidne til; kanske de ogsaa brød af et lidet stykke af stenen for at gjemme det som en erindring om kristendommens seier over hedenstabet paa dette sted.

Da faldt missionærerne paa den tanke at lade stenen faa plads i kirken som et vidnesbyrd om, hvorledes alt var blevet anderledes der paa stedet; de bad derfor høvdingen om tilladelse til at lade gjøre en døbefont af stenen. Dette blev tilladt, og den fordums hedenske offersten blev tilhugget og udhulet og indviet til døbefont i deres kirke.

Opløsning paa bogstavgaaden i nr. 20.

Konstantinopel.

Billedgaade.



Bed at sætte bogstaverne i den rette orden vil man finde, hvad det er hanen gæler til os. Bed at lægge merke til solstrålerne vil man finde hjælp til ordning af bogstaverne.